

A zsigárdi kincskeresők

Régen beszétek az emberek, hogy kincset is lehet taláni a temetőbe. De ahhoz a' kő, hogy friss halott legyen, hódtótte legyen, és akkor megmutassa magát majd a kincs. De hogy hügyan? Úgy, hogy a friss halottnak be kő' ásni a sírjába egy tükröt és a tyűkör maj' megmutassa, merre kő' ásni. No, meg is történt. Meghalt egy fiatal lány, a legények összefogtak és annak a sírjába beásták a tyűkröt. Éppenséggee telihód vót. Na, akkor aszongyák a legények, hogy három nap múva kő' kigyünnyi, három nap múva a hód megmutassa a sugarávó' hun kő' ásni.

Es eeteet a három nap, alig várták má', hogy mehessenek a temetőbe. Akkoriba nem vót bekerítve a temető, gyühetett mindenki rajta keresztű'-kúcsú'. No, a legények is kimentek három nap múva a temetőbe. Kitakarták a tükröt, nézik, s abba' a tyűkörbe' egy sugár vót. Az a sugár pedig egyenesen a földre mutatott, ahova ásniuk köllött. Nekifogott a három legény, olyan szorgalmasan ástok, ástok, ástok, egyszer csak egy ládaro leltek. Amikor ki akarták ömeenyi a ládát – egy má' rajta át, hogy majd lehánnyo rúlla a földet, másik kettő fönn át a gödörnek a széliné' –, akkor gyütt egy tüzes szekér. Azon a tüzes szekéren rajta üt egy tüzes ember, veres sipkás, veres köpönyeges és hajtotta a lovakot, hajtotta a lovakot, azok meg csak úgy fűjták a tüzet. Aszondta:

– Csak a szarossat gyúrd agyon! Csak a szarossat gyúrd agyon!

Hát, elment a szekér, utáno fölemeekedett a ládo a gödörbű', a legény lefordút rúla, és a ládo főszát a tüzes szekérre. Eevitte a tüzes szekér a kincset. Amikor a legények má' utáno beszélgetnek...:

– Há' mér' kurjogatta ez a tüzes ember, hogy: „csak a szarossat gyúrd agyon?”

– Hát csak azér' – mondja az a legény, aki rajta át a ládán –, mer' én ijedtembe' úgy fítem, hogy beszartam!